

уці всі частіше вживається термін «державна молодіжна політика» і рідше «молодіжна політика» [3].

Зокрема, серед негативних факторів ризику, що нині домінують у молодіжному середовищі, необхідно виділити такі: зменшується абсолютна чисельність і частина молоді в структурі населення у зв'язку з негативними демографічними процесами; погіршується стан фізичного та психічного здоров'я молодого покоління, що може привести до якісного зниження репродуктивного, інтелектуального, економічного потенціалу суспільства; триває маргіналізація та криміналізація молодіжного середовища, збільшується кількість молодих людей, схильних до правопорушень; знижується якість освіти; відбувається деградація структури зайнятості, руйнування трудової мотивації молодих працівників. Молоді люди інтегруються переважно в сферу обміну та перерозподілу товарів і послуг, воліють робочі місця, що не потребують високої професійної кваліфікації; частина підприємців не перевищує 2–3% від чисельності всієї молоді, молоді люди практично не представлені в малому й середньому бізнесі; відбувається деформація духовно-моральних цінностей, розмиваються моральні обмежники на шляху до досягнення особистого успіху; слабо розвивається культура відповідальної цивільної поведінки [4].

Висновки. Виходячи з вищезазначеного, державну політику у молодіжній сфері також можна визначити як сукупність заходів законодавчого й виконавчого характеру, спрямованих на реалізацію потреб молоді, її адаптацію в сучасному суспільстві. Виразити й захистити інтереси молодих людей, не протиставляючи, а співвідносячи їх із загальним публічним інтересом, – найважливіше завдання й функція державної політики у молодіжній сфері.

Література:

1. Головатий М. Ф. Молодіжна політика в Україні: проблеми оновлення / М. Ф. Головатий. – К. : Наукова Думка, 1993. – 236 с.
2. Дегтяр А. О. Державно-управлінські рішення: інформаційно-аналітичне та організаційне забезпечення : монографія / А. О. Дегтяр. – Х. : Вид-во ХарРІ НАДУ «Магістр», 2004. – 224 с.
3. Декларація Верховної Ради України «Про загальні засади державної молодіжної політики в Україні» від 15.12.1992 № 2859-ХІІ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2859-12>
4. Ченцов В. Українська молодіжна політика від Кравчука до Кучми / В. Ченцов, К. Колесніков // Бористен. – 2006. – № 12. – С. 12–13.

*Шведун В. О.,
Ахмедова О. О.*

СТРАТЕГІЧНІ ПРІОРИТЕТИ ТА МЕХАНІЗМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В ТУРИСТИЧНІЙ ІНДУСТРІЇ УКРАЇНИ

Постановка проблеми. В нинішніх умовах актуальним і важливим є розроблення науково-практичних рекомендації щодо вдосконалення та впровадження механізмів державного управління в туристичній індустрії регіонів України.

Виклад основного матеріалу. Розкриття сутності механізму державного управління в туристичній індустрії в загальному контексті дало можливість стверджувати, що він є комплексом взаємопов'язаних елементів, які забезпечують реалізацію державної політики щодо туристичної індустрії та суміжних галузей з метою якісного задоволення

потреб споживачів відносно організації дозвілля, забезпечення соціально-економічного розвитку територій, а також нейтралізації та уникнення негативних наслідків від туристичних потоків. Цей механізм містить такі складові, як цілі та принципи, суб'єкти, функції, практична реалізація, об'єкти, наслідки впливу.

Механізм державного управління в туристичній індустрії України, повинен ґрунтуватися на залежності від державної політики у сфері туризму та курортів, у якості об'єкта управління повинен містити туристичну індустрію та має являть собою замкнуту систему, зворотні зв'язки якої відображають залежність подальших пропозицій щодо вдосконалення державної політики у сфері туризму та курортів від прибутковості туристичної індустрії, конкурентоспроможності України на внутрішньому та зовнішньому туристичних ринках, а також загального соціально-економічного стану цієї території [1; 2].

Цей механізм містить такі складові:

- принципи, пріоритети, перспективи, цілі державного управління в туристичній індустрії;
- суб'єкти державного управління в особі центральних органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, громадських професійних організацій;
- функції державного управління в туристичній індустрії;
- практична реалізація державного управління туристичною індустрією;
- об'єкт державного управління – туристична індустрія як міжгалузевий комплекс;
- обсяги прибутковості туристичної індустрії, соціально-економічний стан та рівень конкурентоспроможності регіону в якості наслідків впливу державного управління.

При цьому необхідним є формування стратегії розвитку державного управління в туристичній індустрії України, яка спирається на відповідні стратегічні пріоритети, під якими слід розуміти міжфункціональні цілі державного планування, визначені відповідно до складових комплексної державної політики у сфері туризму та курортів, з урахуванням особливостей усіх областей зазначеної території, виконання яких є критично важливим для державного управління в туристичній індустрії визначеного регіону.

Відповідно, необхідно виокремити шляхи соціально-економічної державної підтримки реалізації стратегії розвитку державного управління в туристичній індустрії України через співставлення окремих статей видатків обласних бюджетів зі складовими комплексної державної політики у сфері туризму та курортів [1–3].

Висновки. Таким чином, дослідження тенденцій розвитку державного управління в туристичній індустрії України дозволило зазначити в нинішніх умовах потребу формування дієвих механізмів у межах визначеного стратегічного розвитку.

Література:

1. Білотіл О. М. Розробка ефективного механізму державного управління в туристичній індустрії Причорноморського регіону України / О. М. Білотіл // Наукові праці. – 2015. – Вип. 252. – Т. 263. – С. 24–30. – (Серія «Державне управління»).
2. Білотіл О. М. Формування стратегії розвитку державного управління в туристичній індустрії Причорноморського регіону України / О. М. Білотіл // Теорія та практика державного управління. – 2015. – Вип. 3 (50). – С. 65–70.
3. Шведун В. О. Особливості розвитку індустрії туризму в Україні : монографія / О. А. Мельниченко, В. О. Шведун. – Х. : НУЦЗУ, 2017. – 154 с.